

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Net op het moment dat Pierre van Hooijdonk een vrije trap in de bovenhoek van het Madrileense doel krulde, ging de telefoon. Verstoord zette hij het geluid van de televisie zachter en nam op: cliënt Dirks. Met een half oog kijkend naar de povere verrichtingen van de ploeg uit Rotterdam Zuid en met veel hu-hu's luisterde hij naar het opgewonden relaas van zijn cliënt.

Dirks was directeur van een meubelfabriek en kortelings een op het eerste oog lucratieve samenwerking aangegaan met een gladder zakenjongen die zijn verschijning eer aan deed door te boel op een geraffineerde manier te belazeren. 'Ze staan met vier vrachtwagens voor de deur en laden alles in', jammerde Dirks in de hoorn.

'Ja, de politie is er al', antwoordde Dirks. 'Daarvoor bel ik ook.' De politie wilde kennisnemen van het enkele dagen daarvoor door de deurwaarde uitgebrachte beslagexploit, waarin precies stond omschreven welke goederen in beslag waren genomen.

Hij legde uit dat dat exploit niet echt nodig was, stond ook in de brieven van advocaten, kletste nog wat mee met Dirks en hing op. 't Zat het 'm toch niet lekker en de verrichtingen van de bekerhouder boeiden hem eensklaps nog minder. Verd..., retentierecht, dacht hij ineens, want die oplichter had een stukje loods gehuurd bij Dirks en, geheel in overeenstemming met het verdere beeld, de huur niet betaald. Toch nog maar even Dirks bellen; nummer natuurlijk niet voor de pak; telefoonboek dan maar; hè, wel tien Dirksen in het gat waar zijn cliënt woonachtig was. De in aanmerking komende Dirksen die hij aan de lijn kreeg kende hij geen van allen.

'Nog even naar kantoor', zei hij tegen zijn zoon die languit op de bank lag en bijna onmerkbaar knikte.

Op kantoor belde hij Dirks die het blijkbaar doodnormaal vond dat X op het inmiddels onzalige uur van half elf 's avonds zijn professie nog uitoe-

fende. 'Ik heb nog iets gevonden.' Hij duwde even later naast het beslagexploit nog een stukje Asser door de fax na de relevante passage nog even te hebben aange-streept, zodat niet te veel zou worden gevegd van de niet op juridische handboeken ingestelde agenten.

Na een halfuur belde hij Dirks nog eens om te informeren of zijn dienstbetoon had geholpen. Ja, dat was het geval: compagnon was afgedropen en ze zouden daags nadien verder praten. Onder dankzegging door Dirks ging hij weer huiswaarts met het gevoel dat hij in elk geval voor heel wat krediet had gezorgd. Zo'n relatie kon toch niet meer stuk, zou je denken. Feijenoord had eerloos verloren, zag hij op teletekst.

Het was enkele dagen later dat Dirks hem meldde dat het niet goed ging met de fabriek. X schrok even, want er stond nog voor een

slordige ... mille open, maar evengoed ging hij praten met de potentiële overnemer, een dikbuikige door de wol geveerde ondernemer die, ter vervolmaking van het clichébeeld ook nog een sigaar opstak, zijn oog liet glijden over een tussentijdse balans en resultatenrekening, drie vragen stelde aan de ook aanwezige accountant en binnen het uur een fors belang nam in de zaak. Het enige wat X hoefde te doen was het maken van een nette brief aan alle schuldeisers waarin het vorstelijke percentage van 18 van het verschuldigde bedrag werd aangeboden. De brief zou door Dirks zelf worden verzonden.

'Ik wil zelf natuurlijk niet zo'n brief hebben,' grapte X.

Dirks had een ander soort humor: daags nadat hij het goedgekeurde concept had verzonden lag de door hem zelf gecomponeerde en, naar hij ondanks zijn opkomende woede moest toegeven, tamelijk overtuigende brief in de bus met de vraag of ook hij genoeg wilde nemen met 18 procent van zijn honorarium. Niks relatie, mijnheertje, dacht hij somber, de brief in tientallen stukjes scheurend, hij had zijn eigen beroep wel hoog zitten, maar een advocaat was uiteindelijk een dienstverlener als alle anderen. Een doodgewone crediteur. ●

